

A mentor

Már joghallgatóként is magával ragadott a tanár úr előadásmódja: nem túlzás azt kijelenteni, hogy minden egyes tanórát mérnöki precizitással állított össze. Csupán attól is motiválnak éreztem magam, hogy hallgathattam előadásait. Kengyel Miklós szakmai elhivatottsága könyvei olvasása közben is magával ragadott, ez pedig hatalmas segítséget nyújtott egy útját kereső, fiatal joghallgatónak.

A diploma megszerzését követően, 2014 szeptemberében bírósági fogalmazó lettem, de a tudományos munka is érdekelt, így megkérdeztem a tanár urat, hogy segítene-e konzulensként, ha jelentkezem a pécsi jogi kar doktori iskolájába. Annak ellenére, hogy különösebben nem ismertük egymást, elfogadta a felkérésemet. Tisztában voltam vele, hogy magas követelményeket fog velem szemben támasztani, ami azonban motivált engem. Kezdetben sok nehézséget okozott, hogy pályakezdőként nehezen találtunk olyan kutatási területeket, amely mindkettőnknek megfelelő. Fokozottan alakult ki köztünk a bizalom, amelynek talán az volt az első lépcsője, amikor a kezemben vagy tíz könnyvel sétáltam ki a könyvtárból. A tanár úr észrevett a könyvkupac mögött, lelkesedésemet mosolyogva fogadta. Majd néhány héttel később egy olyan ötlettel álltam elő, amely igazán elnyerte a tetszését. Emlékszem, ott ültünk a pécsi irodájában, tél volt, ő csendben nézte a monitort, én pedig a hőésést. Majd hosszú percek után levette a szemüvegét, és felém fordult: „Kolléga, szeretném, hogy erről írjunk egy közös publikációt!”

Néhány hónappal később, 2015 tavaszán váratlanul közölte velem, hogy elhagyja a pécsi jogi kart, és Budapesten, a Károli Egyetemen folytatja munkáját. Szándéka végleges volt, egészen addig nem is beszélünk az őt nyomasztó problémákról. Felajánlotta, hogy kövessem a Károlira. Nem hibáztatta előttem a pécsi egyetemet, nem akart befolyásolni döntésemben. Rövid gondolkodás után igennel feleltem. Szeptembertől már mindketten a Károli kötelekébe tartoztunk. A károlis évek alatt is nagyon kedves és segítőkész volt. Több kutatásba is belefogtunk, közben egyre barátságosabb lett köztünk a szokásos professzor-doktorandusz viszony. A jelentős korkülönbség ellenére tegező viszonyba kerültünk, és sokszor megbeszéltük az élet ügyes-bajos dolgait. A nehezebb időszakokban is segítettük egymást: a tanár úr tervezett az új perjogi törvényt illetően egy nagy horderejű, négyéves kutatási programot, és többek között engem is felkért a kutatásban való közreműködésre. Hosszú időn keresztül egyeztetett az adott hivatásrend

vezetőivel az integritási problémák kiküszöbölése céljából, s amikor a hónapokig tartó egyeztetés sem vezetett eredményre, akkor sem a kollégáit, hanem azt a kutatást engedte el, amelyre talán a legjobban vágyott.

Egy nap közölte velem, hogy megműtötték, ekkor újból ártértékelődött a kapcsolatunk. Ebben az időszakban főleg otthonában látogattam, és betegsége, lábadozása ellenére éppolyan elszántsággal beszélt jövőbeni szakmai terveiről és közös munkáinkról, mint előtte. Emlékszem, adott egy több száz oldalas német nyelvű könyvet, hogy fordítsam le jövőbeni kutatásainkhoz. A fordítást embert próbáló feladatnak éreztem, de ragaszkodott hozzá, hogy végezzem el. Tíz hónapig fordítottam a művet, majd elmentem hozzá, hogy megbeszéljük, milyen irányba haladjunk tovább.

Akkor még nem tudtam, hogy az volt az utolsó találkozásunk. A fordítás tárgyát képező témakört nagyon megkedveltem, több publikációt írtam belőle, sőt a készülő doktori disszertációm is megalapozza. Miklós a tudomány olyan részébe vezetett be, amellyel még hosszú évekig szeretnék foglalkozni.

Kedves Tanár Úr, mindig is hálás szívvel fogok emlékezni rád! Életre szóló tanítást adtál nekem.

Hideg Milán István